

Vražda na Kolářově statku

Povinnost najít místo pro každoroční sraz naší tak rozvětvené rodiny letos vyšel na mě a byla to docela fuška. Už vloni jsem se radši nezapojila do frflání a stěžování na úroveň ubytování, protože jsem věděla, že příště to padne na mou hlavu. Ano, sestřenice Petra před rokem vyhledala ubytování přes internet a uvěřila leteckému snímku poměrně přitažlivého hotelu, takže jsme se sešli v něčem, co vyhovovalo odborářské rekreaci tak před 30 lety. Mělo to ale své nepopiratelné klady, nikdo se moc nezdržoval v promrzlých pokojích a rodinka tak plně využila toho, proč se vlastně každý rok scházíme – pěkně si všichni pohromadě promluvit, probrat, co je nového, jaká svatba, narození a žel bohu i pohřeb jsou na obzoru. Proto se přeci pod taktovkou stařešinů našeho rodu pracně sjíždíme z celé republiky a dokonce i ze Slovenska, které pro nás už poměrně dlouhou dobu cizinou.

Kolářův statek, to je to místočko, které jsem po zralé úvaze zvolila. Pěkně na samotě, oblíbené místo místních svateb a podnikových akcí. Rádoby stylové zařízení selského stavení doplněné slaměnými kytickami, krajáči a kolovrátky nikoho z mých příbuzných nenadchne, ale ani neurazí. V to jsem tedy doufala. Je pravda, že takové starosti jsem si mohla odpustit. Těžko si stěžovat na špatné ubytování, když rodinný sjezd končí vraždou.

A začalo to tak pěkně. Většina se dostavila už v pátek večer. Nikdo neměl námitky proti svému pokoji, večere byla ucházející a hlavně – bar byl opravdu dobře zásobený. V sobotu se většina podrobila mému programu – připravit nabídku výletů a exkurzí do okolí patřilo také k povinnostem toho, kdo setkání připravoval. Navštívili jsme místní kostelíček s vyobrazením podivných postav na omítce, minipivovar a sbírku starých hraček. Všechno probíhalo bez zádrhelů.

V sobotu večer jsem se unavená a lehce vynervovaná usadila na barovou stoličku a rozhlédla se kolem sebe.

Nejbližší k baru sedí klan Baronových. Nomen omen platí jen na nejstaršího z nich. **Maxim Baron**, kultivovaný a přes svých sedmdesát let stále dobře vyhlížející pán, objednal červené víno a chvějící se rukou ho rozlévá celé rodině. Nejdříve manželce Aleně a pak postupně ženám a mužům u stolu. **Alena**, třetí a vzhledem k věku dědy **Maxíka** pravděpodobně poslední manželka, se tváří jako na pohřbu. Že by se na něj už tak těšila? **Martin Baron** jako obvykle nečekal na to, co si otec objedná, a už se u baru náležitě posilňoval něčím silnějším. „Tak ať tu rodinnou selanku, Sabinko, nějak přežijeme,“ pozvednul je mně skleničku a lehce vrávoravě se vrátil ke stolu. Jeho ženu **Zuzanu** moc neznám, ale nechápu, co ji u toho ožraly drží. Je pěkná a nepochybně Martina i živí. Že by taky čekala na tchánovu smrt a dědictví? Starý Max je díky restituci takzvaně za vodou, ale všude prohlašuje, že děti si s finanční výpomocí budou muset počkat na jeho smrt. Max o smrti mluví často, a vzhledem k tomu, že už léta bojuje s leukémií, vyvolává to v ostatních vždycky rozpaky. K rodině ještě patří dcera **Eva Erbenová** s manželem **Zdeňkem**. Ti jediná udělali včera scénu ohledně pokoje. Eva objevila za skříní velkou pavučinu a nejenže začala ječet, ale vypadala, že to s ní snad sekne.

„Každý má z něčeho strach,“ řekl mi na chodbě, kam po tom jejím řevu vyběhla půlka chodby, **Kája Benet**, jeden z mých četných bratranců. „Vzpomínáš, jak jsem já div neomdlel,

když jsem chtěl vylézt na žebřík?“ Jo, to si pamatuju. Když jsme byli malí, dělali jsme si z něj proto pořád legraci. Benetovi byli vůbec trochu podivíni. Kájova matka **Ester** chodí zásadně po schodech pěšky, protože nesnese pocit uzavřeného prostoru ve výtahu. No a Kájův otec **Slávek Benet** je pro svou hádavost postrachem všech setkání. Na minulém setkání dokonce začal tvrdit, že se ho někdo pokusil otrávit nějakým přírodním jedem.

Právě jsem zaslechla, jak zvýšeným hlasem poučuje dalšího našeho příbuzného, **Marka Kosinu**, že malby na místním kostele nejsou žádnou záhadou, žádnými ufony, ale neuměle vytvořenými postavičkami mnichů. „Že ale mají takovou sytou červenou barvu...“ pokračoval v předem prohraném boji Marek. „Červenou barvu? Seš snad barvoslepej?“ hřímal Slávek. „Černý jsou, abys věděl. Metoda sgrafito. Nejdřív se zeď natře černou barvou, na ní vrstva bílé...“ pokračoval ve svých výkladech Slávek, ale nikdo už ho neposlouchal.

„Víte, co mě ohromilo na té sbírce hraček?“ obrátila se k přítomným Alena Baronová. „Že se ten starý medvídek vydražil za takový obrovský peníze. Tři a půl milionu dolarů, to jsou neskutečný prachy.“

„Neskutečná je spíš naše Alenka,“ mrknul na mě můj oblíbený strejda **Jirka Somr**, „bylo to spíše přes tři miliony korun, Alenko,“ pronesl dobráckým hlasem. „Mě zaujal spíš ten minipivovar. Takovýho něco bych chtěl mít doma. Co ty na to, Dušane?“

Dušan Fila právě v kroužku příbuzných řešil otázku inteligence a přičetnosti lidí, kteří se z nedostatku práce a jiných povinností sdružují v podivných spolcích a společnostech.

„Co tam hledají, to mi řekněte?“ obrátil se na své posluchače. „Jedna moje známá z práce mi nedávno zaníceně vyprávěla, že se stala členkou Společnosti Agathy Christie. Ti pošahanci si snad denně posílají maily a řeší pseudoproblémy kolem spisovatelky, kterou už nikdo nečte,“ uzavřel svou úvahu.

„Náhodou jsi docela na omylu,“ odvážila se mu odporovat jeho manželka **Emilka**. „Čte se pořád a nejen čte. Filmy, divadlo... někde jsem četla, že její knihy jsou snad po Bibli nepřekladanější literaturou. Za svobodna se jmenovala Mary Clarissa Millerová a královna ji za její psaní povýšila do šlechtického stavu,“ překvapila nás svými znalostmi.

„Já se o ni taky trochu zajímám,“ špitla nečekaně jinak spíš mlčenlivá Emilčina sestra **Žofie Ebenová**. „Myslím, že se jmenovala Larissa a ne Clarissa,“ dodala už úplně potichu.

„Larissa nebo Clarissa, já bych dal přednost jako tady strejda Jirka spíš tomu pivovaru,“ zapojil se do diskuze svým typickým způsobem další z mých milých strýčků, **Alois Benetka**. „Jak si pamatuju z té exkurze, mimochodem, konečně dobrý nápad, Sabinko, že po druhé světové válce zůstalo u nás jen asi deset minipivovarů, a to byla velká škoda.“

„Deset? Já myslela, že jen dva, ale nevím to jistě,“ nechtěla jsem se s Lojíkem přít.

Druhý den už byly všechny naše dohady a vzájemné averze pouhou prkotinkou, protože ráno byl Martin Baron nalezen v tratolišti částečně zaschlé krve mrtvý. Někdo mu rozbil hlavu těžkou vázou a nebylo pochyb o tom, že vrahem je někdo z nás.